
PROLOOG

De jongeman ontwaakte, omringd door vuur en chaos. Vlakbij kletterden zwaarden in een verhitte strijd die in de schaduw van de bergen woedde. De snerpende kreten van de stervenden doorboorden de koele bries van de vroege ochtend. Hij rook de bijtende geuren van zowel angst als haat van degenen die voor hun leven vochten. Hij proefde de koperen smaak van het bloed waarmee de grond was doordrenkt.

Het was de smaak van bloed die hem had doen ontwaken.

Hij drukte zijn handen tegen de droge aarde, terwijl vlammen aan zijn onbedekte huid likten, en probeerde zichzelf te dwingen op te staan. Hij faalde en zijn lichaam schreeuwde het uit van de inspanning.

Toen zijn zicht opklaarde, keek hij wat beter om zich heen. Hij bevond zich aan de rand van een kamp dat werd belegerd. Links van hem, op zo'n vijftig passen afstand, lag een bos. Het was droog en levenloos, met slechts weinig bomen, maar het bood meer bescherming dan zijn kwetsbare positie zo dicht bij het slagveld.

Twee mannen – een kleine en een grote, beiden in een rood soldatenuniform – naderden hem met getrokken zwaarden.

‘Wat hebben we hier?’ vroeg de kleine man. ‘Een slaaf die denkt te kunnen ontsnappen?’

‘Ik ben geen slaaf.’ Zijn stem klonk raspnd en zijn keel voelde

net zo uitgedroogd en schraal aan als de grond onder hem.

De grote soldaat liet zijn zwaard naar beneden suizen, maar de jongeman rolde nog net op tijd weg. Hij krabbelde overeind. Zijn benen waren zo zwak als die van een pasgeboren veulen. Met krijssende spieren strompelde hij naar de rand van het bos.

‘We hebben geen tijd om achter één enkele ontsnapte slaaf aan te gaan.’ De grote soldaat sprak hard genoeg om boven het lawaai van de strijd uit te komen.

‘Laat je je liever daar de keel afsnijden door een rebel?’ vroeg de kleine soldaat.

‘De koning zou willen...’

‘Het kan me niet schelen wat de koning zou willen. Kom mee.’

Het bos was spaarzaam begroeid, maar de jongeman vond een verdroogde struik om zich achter te verschuilen. De takken schraaptten over zijn kwetsbare huid, maar hij hield zich doodstil. De soldaten kwamen dichterbij terwijl ze met hun zwaarden op het verdorde gebladerte inhakten.

Hij keek op zijn hand neer en strekte de spieren. Hoelang zou het duren voordat hij zijn kracht terug had? Hij had al een eeuwigheid op zijn vrijheid gewacht.

Ik ben voortijdig ontwaakt.

‘Misschien moeten we hem laten lopen,’ zei de kleine man, wiens eerdere bravoure verdween terwijl er angst in zijn stem sloop. ‘Misschien is hij wel degene die dat vuur daarginds heeft aangestoken. Hij kan wel eens gevaarlijk zijn.’

‘Wees niet zo’n lafaard. Als er eentje ontsnapt, kunnen er meer volgen, en dat levert alleen maar problemen op. Ik wil zijn bloed aan mijn zwaard voordat we ook maar iets anders doen.’

Ze kwamen dichterbij en hij strompelde bij zijn schuilplaats vandaan. Terwijl hij vluchtte, struikelde hij over de grillige wortels van een grote eik en viel met een harde klap op de grond. De soldaten hadden hem al snel gevonden, en hij krabbelde achterwaarts totdat hij tegen de stam van de dikke boom op botste.

‘Je moet je nu wel heel ellendig voelen,’ sneerde de grote soldaat. ‘Schuilend in een bos, smekend om je leven.’

Hij voelde zich inderdaad ellendig. Het was een gevoel dat hem allerminst beviel. 'Ik smeek niet.'

'O, je zult snel genoeg smeken. Dat beloof ik je.' De soldaat wierp hem een glimlach toe die onthulde hoeveel plezier hij beleefde aan het toebrengen van pijn en leed aan diegenen die kleiner en zwakker waren dan hij.

'Wat vind jij?' vroeg de grote soldaat aan zijn maat. 'Zullen we eerst zijn handen afhakken voordat we hem doden? Of zijn voeten, zodat hij niet nog een keer op de vlucht kan slaan?'

'Misschien moeten we hem terugbrengen naar de kerkers en hem daar samen met de andere gevangengenomen rebellen laten wegrotten.'

'Daar is geen lol aan.' Hij hield de punt van zijn zwaard onder de kin van de jongeman en dwong hem de bloeddorstige blik van de soldaat te beantwoorden. 'Wie ben je, jongen? Een slaaf die zou buigen onder mijn zweep terwijl hij aan de weg van de koning werkt? Of ben je een rebel die zo dom is te geloven dat hij het lot van dit koninkrijk kan veranderen?'

'Geen van beide.' Zijn lippen waren gebarsten en zijn ademhaling was oppervlakkig.

Het zwaard duwde zijn hoofd nog verder omhoog en de punt doorboorde zijn vlees. 'Wie ben je dan?' vroeg de soldaat.

'Ik...' begon hij, nauwelijks hoorbaar, '... ben een god.'

'Een god?' De soldaat snoof geamuseerd. 'Ik zou wel eens willen weten... of goden kunnen bloeden.'

'Wacht...' De stem van de kleinere man trilde. 'Zijn ogen. Kijk naar zijn ogen!'

De grote man trok zijn zwaard terug en deed een onzekere stap achteruit. 'Wat...'

De jongeman opende zijn vuist en keek naar zijn rechterhand. In de handpalm was een driehoek gegraveerd. De randen gloeiden met hetzelfde blauwe licht dat nu uit zijn ogen straalde.

'Je bent een demon,' fluisterde de soldaat. 'Dat is wat je bent.'

'Ik heb jullie al verteld wat ik ben. Maar misschien hebben jullie niet geluisterd.' Hij krabbelde weer overeind. Het symbool op

zijn palm begon feller te gloeien terwijl hij zijn hand uitstak naar de soldaat. ‘Zal ik het jullie dan maar laten zien?’

Op de droge grond voor hen verscheen plotseling een enkele vlam, die even flakkerde, maar toen hoog oplaaide en aan de laars van de soldaat likte. Het vuur kronkelde als een smal lint om zijn enkels en begon zich toen om zijn kuit en dijbeen te wikkelen. Hij sloeg ernaar en raakte het aan met zijn hand, wat het alleen maar feller deed branden. De vlammen klauwden naar zijn pols en wikkelden zich als een armband om zijn arm.

‘Wat gebeurt er?’ De soldaat stak zijn hand uit voor hulp, maar zijn kleine vriend wankelde bij hem vandaan.

‘Doet het al pijn?’ vroeg de jongeman rustig. ‘Zo niet, wacht dan maar even. Je zult het zo voelen.’

De vlammen verspreidden zich totdat de benen, het bovenlichaam, de armen en uiteindelijk ook het angstige gezicht van de soldaat in vuur en vlam stonden. Het vuur veranderde van oranje in blauw.

Dat was het moment waarop de soldaat begon te schreeuwen.

De andere soldaat stond als aan de grond genageld van afgrijzen terwijl hij toekeek hoe zijn vriend brandde als een toorts in het vroege ochtendlicht. Plotseling laaiden de vlammen nog verder op, tot wel tien meter in de hoogte, en namen de brandende man met zich mee. Uiteindelijk verstomde zijn geschreeuw.

Als een glazen beeld dat op een marmeren vloer valt, spatte zijn lichaam in duizenden stukjes uiteen.

Hij draaide zich om naar de man wiens leven hij had gespaard. ‘Maak dat je wegkomt.’

Met opengesperde ogen van angst draaide de soldaat zich om en vluchtte weg.

Beroofd van het kleine beetje kracht dat hij nog in zich had, liet hij zich op zijn knieën vallen. Het symbool op zijn hand doofde uit tot een vage afdruk, een merkteken dat op een oud litteken leek. De grond smeulde nog op de plek waar de grote man had gestaan, hoewel er van hemzelf niets over was dan een herinnering die nu al vervaagde.

Eindelijk nam de pijn af. Zijn gedachten klaarden op en zijn mondhoeken vertrokken zich tot een lichte glimlach.

‘Dit is slechts het begin,’ fluisterde hij terwijl de duisternis opsteeg om hem als een dikke mantel te verhullen.

Weldra zou hij hen allemaal laten branden voor wat ze hem hadden aangedaan.

---

jonas

PAELSIA

‘Ik heb hier een slecht gevoel over.’
Rufus’ stem was net zo hinderlijk als een zoemende vlieg. Jonas wierp zijn mederebel door de duisternis een ongeduldige blik toe.

‘O ja? Waarover precies?’

‘Over alles. We moeten hier weg nu het nog kan.’ Rufus strekte zijn dikke, zweterige nek om zijn blik over de bomen om hen heen te laten zwerven, alleen bijgestaan door een enkele toorts die ze in de losse aarde hadden gestoken. ‘Hij zei dat zijn vrienden hier elk moment konden zijn.’

Hij doelde op de Limerische soldaat die te dicht bij de bosrand was gekomen en die ze gevangen hadden genomen. Hij zat nu vastgebonden aan een boom en was buiten bewustzijn.

Maar Jonas had niets aan een bewusteloze soldaat. Hij had antwoorden nodig. Wat één ding betreft moest hij het echter met Rufus eens zijn: de tijd begon ernstig te dringen, vooral nu ze zo dicht bij een dorp waren waar het wemelde van de in rode uniformen gestoken hielenlikkers van de koning.

‘Natuurlijk zei hij dat,’ zei Jonas. ‘Dat heet bluffen.’

‘O.’ Rufus trok zijn wenkbrauwen op, alsof dat nog niet bij hem was opgekomen. ‘Zou je denken?’

Er was een week verstreken sinds de rebellenaanval op het weg-

werkerskamp in het oosten van Paelsia onder de Verboden Bergen. Een week sinds Jonas' laatste plan om koning Gaius te verslaan vreselijk was misgegaan.

Zevenenveertig rebellen waren bij zonsopkomst het slapende kamp binnengevallen in een poging Xanthus, de wegenbouwkundige, en prins Magnus, de Limerische erfgenaam, te gijzelen om druk op koning Gaius te kunnen uitoefenen.

Ze hadden gefaald. Een plotselinge brand, met vreemde blauwe vlammen, had alles op zijn pad in de as gelegd, en Jonas was er op het nippertje levend aan ontsnapt.

Rufus was de enige andere rebel die later die ochtend op de afgesproken ontmoetingsplek was verschenen. Jonas herinnerde zich dat hij daar stond, terwijl de tranen over zijn gezicht stroomden, trillend van angst en verward brabbelend over vuurmagic, heksen en tovenarij.

Slecht twee van de zevenenveertig waren ontkomen. Het was in veel te veel opzichten een hartverscheurende nederlaag, en als Jonas er te veel over nadacht, kon hij nauwelijks meer functioneren uit schuldgevoel en verdriet.

Zijn plan. Zijn bevelen.

Zijn schuld.

Alweer.

Terwijl hij wanhopig trachtte zijn eigen pijn te negeren, was Jonas onmiddellijk begonnen met het verzamelen van informatie over andere mogelijke overlevenden – rebellen die levend gevangen waren genomen en op wagens waren weggevoerd.

De soldaat die ze te pakken hadden gekregen, droeg een rood uniform. Hij was de vijand.

Hij moest antwoorden hebben waar Jonas iets aan had. Dat kón niet anders.

Uiteindelijk opende de soldaat zijn ogen. Hij was ouder dan de meeste andere wachters, met grijzend haar bij de slapen. Hij liep ook enigszins mank, waardoor het makkelijker was geweest om hem te pakken te krijgen.

'Jij... Ik ken jou,' mompelde de soldaat. Zijn ogen schitterden in

het schamele licht van de toorts. ‘Jij bent Jonas Agallon, de moordenaar van koningin Althea.’

Hij wierp hem de woorden toe alsof het wapens waren. Jonas kromp inwendig ineen, maar liet niet blijken dat de gruwelijkste leugen die ooit over hem was verteld hem pijn deed.

‘Ik heb de koningin niet vermoord,’ gromde hij.

‘Waarom zou ik je geloven?’

Jonas negeerde Rufus’ ontstemde gezicht en liep langzaam een rondje om de vastgebonden soldaat heen, terwijl hij probeerde te bepalen hoeveel moeite het zou kosten om hem aan het praten te krijgen.

‘Je hoeft me niet te geloven.’ Hij boog zich naar de man toe. ‘Maar je gaat nu wat vragen voor me beantwoorden.’

De soldaat trok zijn bovenlip op in een grom, zodat zijn gele tanden zichtbaar werden. ‘Ik vertel jou niets.’

Dat had hij uiteraard verwacht. Niets was ooit makkelijk.

Jonas trok de met juwelen bezette dolk uit de schede aan zijn riem. Het gegolfde zilveren lemmet ving het maanlicht op en trok onmiddellijk de aandacht van de soldaat.

Het was hetzelfde wapen dat Jonas’ oudere broer het leven had ontnomen. Die ijdele en brallerige Auranische heer had het achtergelaten, verzonken in Tomas’ keel. De dolk was voor Jonas een symbool geworden van de lijn die hij in het zand had getrokken tussen zijn verleden als zoon van een arme wijnverkoper, die elke dag in zijn vaders wijngaard ploeterde, en zijn toekomst als rebel, met de overtuiging dat hij zou sterven terwijl hij vocht voor datgene waar hij het heiligst in geloofde: vrijheid van tirannie voor mensen van wie hij hield. En vrijheid van tirannie voor mensen die hij zelfs nog nooit had ontmoet.

Een wereld zonder koning Gaius, die de nek van de zwakken en machtelozen omdraaide.

Jonas drukte de dolk tegen de keel van de soldaat. ‘Tenzij je je eigen bloed wilt zien vloeien vanavond, stel ik voor dat je mijn vragen beantwoordt.’

‘Ik zal meer moeten doorstaan dan bloeden als de koning hoort

dat ik ook maar iets heb gedaan om jou te helpen.’

Hij had gelijk – een rebel helpen was een vergrijp dat ongetwijfeld zou leiden tot marteling of executie. Waarschijnlijk beide. Hoewel de koning graag met een brede glimlach op zijn knappe gezicht fraaie toespraakjes hield over de verenigde koninkrijken van Mytica, had hij zijn bijnaam de Bloedkoning niet gekregen omdat hij zo rechtschapen en zachtaardig was.

‘Een week geleden vond er een rebellenaanval plaats op het wegwerkerskamp ten oosten van hier. Weet je daar iets van?’

De soldaat beantwoordde zijn blik onvervaard. ‘Ik heb gehoord dat de rebellen krijsend ten onder zijn gegaan.’

Jonas voelde zijn hart samenknijpen. Hij balde zijn hand en voelde een bijna onbedwingbare drang om de soldaat te laten lijden. Een huivering trok door hem heen bij de herinnering aan de afgelopen week, maar hij probeerde zich te richten op zijn huidige taak. Alléén zijn huidige taak.

Rufus haalde zijn hand door zijn verwarde haar en liep onrustig heen en weer.

‘Ik moet weten of er rebellen levend gevangen zijn genomen,’ vervolgde Jonas. ‘En ik moet weten waar de koning hen vasthoudt.’

‘Ik zou het niet weten.’

‘Ik geloof je niet. Als je niet heel snel gaat praten, beloof ik je dat ik je de strot afsnijd.’

Er lag geen angst in de ogen van de soldaat, alleen een glimpje spot. ‘Ik heb zoveel angstaanjagende geruchten gehoord over de leider van de Paelsiaanse rebellen. Maar geruchten zijn geen feiten, of wel soms? Misschien ben je niet meer dan een Paelsiaanse boerenpummel – bij lange na niet meedogenloos genoeg om iemand in koelen bloede af te maken. Zelfs je vijand niet.’

Jonas had al eerder gedood – zo vaak dat hij de tel was kwijtgeraakt. In een dwaze oorlog die de Paelsianen ertoe had verleid om zich aan de zijde van de Limeriërs te scharen in de strijd tegen Auranos. In het gevecht in het wegwerkerskamp. Hij had alleen maar gevochten om zijn vijanden uit te schakelen en zijn vrienden, familie en mede-Paelsianen recht te doen. En om zichzelf te beschermen.

Hij had die mensen gedood met een reden, al was die reden niet altijd even duidelijk geweest. Hij vocht voor een doel, voor iets waar hij in geloofde.

Hij genoot niet van het moorden, en hij hoopte dat dat ook nooit zou gebeuren.

‘Kom mee, Jonas. Hij is nutteloos,’ zei Rufus met een geknepen stem van angst. ‘Laten we gaan nu het nog kan.’

Maar Jonas gaf niet toe en dwong zich te richten op zijn huidige taak. ‘Er was een meisje dat meevocht in die strijd, Lysandra Barbas genaamd. Ik moet weten of ze nog leeft.’

De lippen van de man vertrokken tot een wrede grijns. ‘Aha, daarom wil je zo graag antwoorden. Is dat jouw meisje?’

Het duurde even voordat Jonas begreep wat hij bedoelde. ‘Ze is als een zus voor me.’

‘Jonas,’ jammerde Rufus. ‘Vergeet Lysandra. Ze is dood. En het wordt ónze dood nog als je zo door haar geobsedeerd blijft.’

Jonas wierp Rufus een woedende blik toe die de jongen ineende deed krimpen, maar het was afdoende om hem de mond te snoeren.

Lysandra was niet dood. Dat kon niet. Ze was een geduchte vechter. Jonas had nog nooit iemand gezien die zo vaardig was met pijlen-boog als zij.

Lysandra was tevens eigenwijs, veeleisend en een ongelofelijke lastpost geweest vanaf het eerste moment dat hij haar ontmoette. En als ze nog in leven was, zou Jonas er alles aan doen om haar te vinden.

Hij had haar nodig – als mederebel en als vriendin.

‘Er moet íets zijn wat je weet.’ Jonas duwde de dolk harder tegen de keel van de soldaat. ‘En dat ga je me nu onmiddellijk vertellen.’

Hoe hoog de inzet ook was, Jonas zou nooit opgeven. Hij zou tot aan zijn laatste adem doorvechten.

‘Dat meisje...’ siste de soldaat tussen zijn tanden door, ‘is zij je leven waard?’

Jonas hoefde geen twee tellen na te denken. ‘Ja.’

‘Dan twijfel ik er niet aan dat ze net zo dood is als jij straks.’ De